

Csudák karácsonya

„Várod már a Jézuskát? Mit hoz majd neked a Jézuska?” – amikor felidézem gyermekkoromból a felém intézett összekacsintós felnőtt kérdéseket, még mindig átjárja a szívem a csodavárás bizsergető érzése. Feldereng az adventi várakozás időszaka, a készülődés, az adventi esték imádságos meghittsége. Aztán eszembe jut apró korom szentestéje a fölém tornyosuló, döbbenetes szépségű és illatú karácsonyfával, az alatta lévő ajándékokkal, a csak akkor felcsendülő családi énekünkkel. Nem volt számomra kérdés: azon az estén csoda történt. Jézus végre megszületett, és aminek ott – ajándékok formájában – a megvalósulását látom, az ennek a csodának a természetes következménye. Fel sem merült bennem, hogy azokban az ajándékokban a szüleim gondoskodásának is szerepe van, egyedül és kizárólagosan a Kisjézust láttam a játékok, könyvek, ruhácskák ajándékozójában.

Azt gondolom, hogy egy gyermek számára a karácsony jelenti az első istenélményt, amely aztán a szülői nevelés, útmutatás hatására istenhitté növekedhet. Gyermekként a semmiből előkerülő ajándékok jelentették a Jóisten felénk áradó szeretetét, később, amikor már pontosan tudtam, kik is találták el, hogy mi nek is fogok a legjobban örülni, felfedezhettem Isten szeretetét a családom, környezetem szeretetében. A karácsony hozzásegít minket, hogy felismerjük Isten gondviselő jelenlétét életünkben. Ahogy kialakul a hitünk, megtapasztalhatjuk, hogy Isten a tenyerén hordoz minket. Természetesen nem a karácsonyfa alá helyezett ajándékok jelentik elsősorban a csodát (bár hiszem, hogy ennek előteremtésében

is segít a Mennyei Atya), hanem a hétköznapiok küzdelmeiben ismerhetjük fel a Jóisten gondoskodását. Hányszor történik, hogy egy balul induló dolog aztán mégis jóra fordul, hogy nagy gondunkban mégis megoldásra találunk, hogy váratlan segítség húz ki a slamasztikából, hogy felismerjük, ezt csakis Isten hatalmas irtalma tehette velünk. És van úgy hogy ez éppen karácsonykor történik.

Huszonhat évvel ezelőtt épp katona voltam, az utolsó egy-két hónap volt már csak hátra a leszerelésig. Gondolkodnom kellett, mi legyen ez után. Karácsonyi eltávozásom alkalmával megvásároltam a felvételi tájékoztatót, hogy kiválasszam, hova adjam be jelentkezésemet. Akkor talákoztam először a meghirdetett magyar – hittan tanári szakkal.

Elhatároztam, hogy ezt választom, de hogy a felvételihez a tudásom is biztosított legyen, arra gondoltam, hogy Hagyó József atya segítségét kérem. Szenteste a frissen alakult biatorbágyi vegyeskar, a későbbi Pászti Kórus énekelt az éjféli misén. A szentmise után még volt egy kis teázás, beszélgetés a téli kápolnában. Akkor beszéltem Jóska atyával, aki vállalta felkészítésemet. Még egy fontos esemény történt aznap: a kórusban megtetszett nekem egy lány, akinek leszerelésem után aztán udvarolni kezdtem, és akit néhány évvel később feleségül vehettem. Arra a karácsony estére azóta is csodaként tekintek: a Jóisten megajándékozott későbbi hivatásom és a családi boldogságom felé vezető úttal. Igen, csodák ma is vannak. És ha nyitott szemmel járunk, felfedezzük mögötte Istent.

Géczy Árpád

Ne legyen a macskáé a betlehem

Egy tirolai falucska pásztorjáték-egyesületének 100 éves fennállása alkalmából tartott prédikációból

Kedves Hívek!

Nagy ünnepeken ezt a beszédet egy különös karácsonyi történettel szeretném bevezetni.

A bregenzi erdőben történt azon csodálatos parasztházak egyikében, melyekben szerencsém volt vendégeskedni. Karácsony tájkán jártunk, és a barátságos szobában a karácsonyfa mellett állt egy nagy jászol. Minden ünnepi meghittséget sugárzott.

A házban volt egy természetes macska is, amelyik szerette a meleget, és mindig finom pihenhelyeket keresett magának, mint a macskák általában.

Este sikerült neki abba a szobába is besurrannia, amelyet tulajdonképpen nem az ő éjszakai szállásának szántak. Egy különösen kényelmes alvóhely után kutatva rátalált a betlehemi istállóra. Rövid úton kipakolta a szent családot, egy mellettük álló angyalt, valamint az ökröt és szamarat, és kényelmesen összegömbölyödött a szent helyen.

Reggel a szobába lépve lelepleződött a galádság. Az istállóból a lusta kandúr hunyorgott kifelé, miközben az angyalok bájos pofikával tartották a szalagot fölötte: „Dicsőség a magasságban Istennek”. Ők ugyanis nem követték kellő gyorsasággal az eseményeket, a lábuknál történt lényegi változást.

A macskát természetesen kikergették, a karácsony hátralévő idejére könyörtelenül kitiltották a szobából. Ezen az egyszerű, különös „betlehemezésen” pedig még sokat nevtünk.

Ha azonban jobban belegondolunk a történetbe, mégiscsak érdemes egy kicsit elidőzni nála, mégpedig most, ennek az ünnepnek a kapcsán is. Hiszen a jászolt, a betlehemet ünnepeleitek, ennek a szokásnak a szépségét és belső értékét, amely oly mélyen gyökerezik a tirolai népben.

A kérdés azonban az, vajon nem surranhatnak-e be titkon a mi betlehemeinkbe is kövér macskák, akik kirámoľják mindazt, ami szent, és aztán szépen elterpeszkednek közepén...

Az a kérdés, vajon nem válnak-e a mi betle-

hemeink is – amelyek tulajdonképpen sokat jelentenek nekünk –, a macskák áldozatává.

Nézzük hát meg közelebbről a macskákat, akik végigsonnak falvainkon és lakásainkban, és a betlehemi istállóból ki akarják túrni minden csodák legnagyobbikát, hogy maguk kényelmesen elterpeszkedjenek a közepén.

Az egyik ilyen szelíden doromboló példány, amelyik néhány házba beoson:

a vallási felületesség.

Még tartja magát néhány megfakult hagyomány, egy és más fennmaradt szokással –, de mindezt tulajdonképpen nem vesszük komolyan. A hit lényegéből nem sok marad meg. Felállítjuk a betlehemet, mert az az ünnephez tartozik, akár csak az ünnepi kávékészlet vagy a karácsonyfadíszek. A betlehem a jászollal nem más, csak az évszaknak megfelelő dekoráció. Ha ránéz az ember, egyáltalán nem jut az eszébe, hogy a szívének valamely eldugott sarkában hála támadjon, hogy Isten milyen jó hozzánk. Így aztán a jászolt a macska bitorolja...

Egy másik macskatípus lenne a mogorva, a rosszkedvű, amelyiket ha megsimogatjuk, atól tartunk, megkarmol. Ez a macska az állandó veszekedés, a családi perpatvar, a növekvő elidegenülés,

a békétlenség.

Ha a házban gyűlölség és civódás uralkodik, a glóriás angyalok, akik heteken keresztül, az egész karácsonyi idő alatt tartják a transzparenst a „Békesség a Földön a jóakarátú embereknek” felirattal, olyan frusztráltak lesznek, mint egy atomellenes tüntetés résztvevői Csernobilban.

Mert a házban a legszebb betlehemi fény a békesség, az egymásra figyelés, a kölcsönös jóindulat.

Egy másik macskatípustól még inkább óvni kell mindenkit! Kövér és öntudatos, és korunk előszeretettel tenyészti a fajtáját. Könnyen befészkel magát a lelkünkbe, pedig ott tulajdonképpen a legnagyobbnak és legszentebbnek lenne csak helye. Ez a kandúr szimbolizálja

a jóléti gondolkodást,

az „egyre többet akarok szerezni” – mentalitást, azt hogy minden gondolatunk az anyagiak körül forog. Ez a macskafajta aztán teljesen kiűrti a betlehemet. Akkor aztán a drága öreg barokk betlehem nem más többé, mint státusszimbólum és pénzköltési alkalom, és százszor értékesebb az a betlehem, amit a kis első osztályos papírból maga készít. Abban egyáltalán nincs helye a nagy kővér macskának. A jóllakottság és falánkság eme képviselőjét szigorúan ki kell tiltanunk a szobából. A betlehem ugyanis nem a birtoklást, hanem az ajándékozás szimbóluma. Karácsonykor az ég

ajándékozta magát a földnek, míg a pásztorok és a három királyok a föld ajándékát viszik a mennynek.

Valószínűleg akadna még néhány macskafajta, amelyekre ügyelnünk kellene, de most maradjunk csak ennyinél. Ma, a százéves betlehemes egyesület örömteli ünnepén itt a faluban határozzuk el a szilárdan, hogy vigyázzunk, nehogy a mi szel és híres betlehemeink a „macskák betlehemeivé” váljanak.

Reinhold Stecher: Hétköznapi morzsák, örök bölcsességek - Egy püspök derűs emlékezései (Széphalom Alapítvány, 1992)

Gondolatok az Eucharisziáról

Amikor szentmisén veszünk részt, kicsit úgy érezhetjük magunkat, mint az apostolok a Coenaculumban, az utolsó vacsora termében. Ezen érzéshez tulajdonképpen minden adott: ez az a minden, maga Jézus, aki valóságosan jelen van az eucharisztikus színek alatt, és nekem adja önmagát. És itt vagyok én, a gyarló ember, aki föl sem fogja, mi volt ennek az áldozatnak az ára.

Az Eucharisztia liturgiájában van egy pártvers, ami mindig is elgondolkoztatott. Azt mondja a misézó pap, aki Jézust jeleníti meg: *„Emeljük föl szívünket!”* A hívők pedig válaszul: *„Fölemeltük az Úrhoz!”* Fontos tudnunk, mit is jelent ez. Ez a bizonyos „fölemelés” biztosan nem úgy működik, hogy a pap szavai után, mint amikor elengedjük a héliummal töltött lufit, hopp egyből fölszáll a levegőbe... És úgy sem lehet fölemelni szívünket az Úrhoz, hogy a mise első 30 percében lelkileg teljesen máshol járok, majd mivel a pap azt mondja, most már illene szívemet Istenhez emelni, ezért, na jó, megteszem...

Egy fontos találkozásra illik mindig előre készülni. A szentmise kapcsán ez testi értelemben az egyórás szentségi böjt betartását, tiszta ruha magunkra öltését, illetve ápolat külsőt jelent; lelki értelemben pedig, ha szükséges, a szentgyónást, illetve azon gondolat magamban való elrendezését, hogy kivel is találkozom most... mire is készülök... Hiszen nem úgy esünk be misére, mintha féluton haza-

felé eszünkbe jutna, hogy nincs otthon elég kenyér, és gyorsan beszaladunk a boltba. A szentmisére való előkészület otthon kezdődik el! Hasonlóképpen a szentgyónásra való felkészülésünk sem a templomban indul, nem ott találjuk ki, hogy mit is kellene meggyógnunk.

A templomba úgy kellene megérkeznünk, mint az a gyermek, aki szenteste a szobájából meghallja az angyalok lépéseit, a szíve hevesebben ver, és a lelkében érzi és tapasztalja, hogy ez az este valamiért teljesen más... Majd kilép a nappaliba, és elönti a csodálkozás. Így kellene belépnünk a templomba, ahol nem más, mint Jézus maga vár ránk.

És engedtesd meg, hogy idehozzam Ferenc pápa mondatát, aki nemrégiben arról prédikált, hogy „a szentmise nem a mellettünk ülővel való csevegés ideje!” Ugyanis nemcsak magunkért vagyunk felelősek, hanem azért és az ellen is tehetünk, hogy a másik ember valóban képes legyen lelkét Istenhez emelni.

Hiszen az Istenre szomjas lélek így imádkozik: *„Isten te vagy az én Istenem, virrasztva kereslek. Téged szomjaz a lelkem, testem utánad eped, mint a pusztas kiaszott földje. Szentélyedben hadd jelenjek meg előtted, hogy lássam hatalmad és dicsőséged. Mert irtalmad többet ér, mint az élet, hadd magasztaljon ezért ajkam. [...] Lelkem szorosan átölel téged, és a jobbold szilárdan tart engem.”* (62. zsoltár)

Szalai Péter

Instant katekézis

10 gondolat a szentségimádáshoz

1. Itt vagy, hogy imádkozz és Jézussal találkozz az eucharisztikus jelenlétben. Lépj most be szíved legbensőbb szobájába, a személyes találkozás szentélyébe! Kérd a Szentlelket, hogy vezetőd és lelki mestered legyen. Jöjj Szentlélek, és taníts imádkozni!
2. Csend kívül-belül. A külső zajok, hangok távol kerültek, elhalkultak. Teremtsd meg a csendet bensődben is! A fejedben zaka-
tolhatnak a gondolatok, a rád nehezedő gondok, félelmeid, kérdéseid, problémáid, amelyekre megoldást keresel. Benned nyüzsgöhetnek terveid, feladataid, vágyaid, amelyeknek beteljesítésére törekszel. Önmagaddal és másokkal folytatott párbeszédéktől lehet hangos belső világod. A lelkedben lévő zsongás nem segít az imádságban. Add oda Jézusnak – még ha nem is vagy kész mindent egészen Órá bizni –, legalább az imádság ideje alatt engedd, hogy kezébe vegye, magához ölelje, őrizze, gyógyítsa mindazt, aki vagy, és ami hozzád tartozik (gondolat, érzelem, emlék, vágy, kapcsolat). Az imádság ideje alatt bízd magad Istenre, aki a Szeretetet.
3. Nézz rá Jézusra! Hagyd most szóhoz jutni a szívedet, és szeresd Őt, aki téged már előbb, elsőként megszeretett.
4. Hallgass oda minden szóra, amelyet mondasz vagy olvasol! Nem a mennyiség fontos, hanem az, hogy a szíved ráhangolódjon az Istenrel való párbeszédre. Engedd, hogy megszólítson Isten Igéje. Válassz egy rövid szentírási szakaszt (zsolnárszöveget, evangéliumi részt), ízlelgesd és ismételd, engedd, hogy visszhangozzék benned. Aktuális élethelyzetedhez illő rövid imával is fordulhatsz az Úr felé. Ismételd meg magadban, lassan, gyengéden, addig, amíg egészen a te imáddá, a te sóhajoddá, a te szívdobbanásoddá nem válik: „Uram Jézus, Isten Fia, köszönöm rajtam!”, „Jézus Szíve, bízom benned!”, „Atyám, a te kezébe helyezem magam.”; „Jézusom, a tiéd vagyok.”; „Jézus, szeretlek.”; „Jézus, bízom benned!”, „Jézus Krisztus”; „Jézus”...
5. Jézus jelen van számodra. Fogadd be a fényt, ami az Ő jelenlétéből sugárzik rád. A napsütés megolvasztja a jeget, világossá teszi a sötétséget, előcsalogatja a rügyeket. Ha megnyílsz előtte, Jézus jelenléte ugyanígy fogja átjárni és felmelegíteni a szívedet az élet és a szeretet hatalmával.
6. Ha fáradt vagy, és gondolataid hulláma újra elsodor: Ne aggódj és légy kitartó! Ahogy észreveszed, hogy elkalandoztál – a teljesítmény kényszere nélkül –, gyengéden és békében térj vissza a jelenléte. Tekints újra Jézusra, ismételd a rövid fohászkod.
7. Jézus a törekeny kenyér színe alatt rejtőzködik. Szegényen jön hozzád, hogy megtanuld igazságban és irgalomban befogadni a saját és testvéreid gyengeségeit, korlátait.
8. Köszönet, hála. Tanuld meg észrevenni és megköszönni a lelki és anyagi javakat, amelyekkel rendelkezel. Ismerd fel, hogy rá vagy utalva másokra, és sokan segítik az életedet. Adj hálát mindezért!
9. A középpont Jézus. A templom központja Jézus eucharisztikus jelenléte. Ő a te életed középpontjává is akar válni. Tekints rá, és helyezd az ő személyét gondolkodásod tengelyébe! Vajon miként érezne, gondolkodna, cselekedne Jézus? Gyakorold ezt, hogy egyre inkább Ő legyen döntéseid mércéje, és megéld a „nem én, hanem Te” lelkiületét.
10. Jelenlétben vagy, maradj jelen! Hivatásod, hogy az életed Istenről beszéljen. Az ima befejeztével is maradj jelen Jézus számára. Jézus édesanyja, Mária segít felismerned azt, hogy a Szentháromság a szívedben lakik, és megtapasztalod, hogy élő és másokat éltető vizek forrása fakad benned (vö. Jn 7,37).

Verskápolna 10.

Megkezdődött az advent, megkezdődött a felkészülés Urunk születésének megünneplésére. Az ünnep bája sok költönket meghihlette. Mindenki ismer József Attila, vagy Juhász Gyula betlehemes verseit. Sok vers gyerekszámra íródott, most azonban ajándékként egy székely góbé és népművész, Széllyes Sándor versét idézem, a Székely karácsonyt.

Székely Karácsony

*Hóba temetkezett csíki havasokon,
Áron – egymagában – fenn a Madarason
– Uram, – fohászkodik – Fiad megszületett,
Karácsony este van... Hogyha megteheted,
Te, aki rendezed ezt a nagyvilágot,
Jutass nekünk is egy kicsi boldogságot.
– Hallottalak, Áron, de nem mondtad kinek?
– A népemnek, Uram, szegény székelyeknek.
Az Úr kicsit hallgat, majd így szól: Áron!
Jókedvemben kaptál... legyen úgy... nem bánom.
De még mielőtt a kérését teljesítem,
Valamit meg kéne magyarázni nekem:
Én a székelyekről hallottam eleget,
Mondtak már rólatok hideget, meleget...
Tudom – hívők vagytok –, sokat imádkoztok,
De szidásomban is világszélők vagytok.
Hallom, magatokat székelynek valljátok,
S kiválasztott népem neveit hordjátok:
Áron, Ábel, Mózes, Dániel és Dávid,
Az egész Biblia – egész Ábrahámig...
Ha jól meggondolom, szinte már úgy vélem,
Hogy Csicsó – Názáreth, s Ditró – Jeruzsálem.
Aztán – ha jól értem – magyar a beszéded,
S mégis a székelyek boldogságát kéred...
Miféle náció, ha a nyelve magyar?
– Ó, Uram, – szólt Áron – a székely is magyar,
Csak egy kicsivel több.
Úgy legalább három vagy négy fokkal.
Ott állt a sok fenyő keményen, vigyázban,
Gyertyák pislákkoltak ezer csíki házban,
Mekkondukt Csíksomlyó máriás hangja,
S szelíd korholással szólott az Úr hangja:
– Jól van, Áron fiam, és most tartsunk rendet:
Ez a „kicsivel több” megmagyaráz mindent.
Én megértettelek, és most érts meg te is:
Kicsivel ezért több a szenvedésedek is.*

(Kerkovits G.)

Aki szépen énekel...

December 8-án ünnepeltük Szűz Mária szepelölő fogantatását, amely ünnep evangéliumában – azon túlmenően, hogy az angyali üdvözlésre emlékeztünk, – azt is megtudhattuk, hogy Jézus családjába érkezik egy újabb gyermek, kinek édesanyja Erzsébet, s aki mintegy fél év idősebb Urunk Jézustól.

Érdekesen fonódik össze e két élet. Már akkor nagy az öröm, amikor először találkoznak (Lk 1,41). Majd Tibériusz császár uralkodásának 15. évében (Kr.u. 29.) az Úristen hívására János a pusztába megy, ahol előkészíti az Úr útját. S amint Jézus megjelenik, hogy ő is felvegye a keresztséget, szépen lassan János elvonul a „színről”, s megvallja, hogy most már neki kisebbednie, Jézusnak pedig növekednie kell (Jn 3,30).

János küldetéséről az Advent 3. vasárnapi evangéliumban olvasunk. A szentmisén felhangzó népének (ÉE 8.) sorai nekünk is szólnak: Hív minket egy tiszta szó, amely áthatol szívünk homályán; s ez a szó bátorít: hagyjuk el bűneinket, tegyük le az Úr elé minden gyengeségünket... az égből Krisztus ragyog ránk, és szeretetével melengtet bennünket!

Szalai Péter

**A biai egyházközség
képviselő-testülete
Isten áldásában bővelkedő
áldott karácsonyt
és boldog új évet kíván
Biatorbágy
valamennyi lakosának!**

Naptár

- A szentmise minden vasárnap 8-kor és fél 10-kor kezdődik, adventben kedden és pénteken reggel 6-kor. A rórate mise után szeretettel várunk mindenkit reggelire a plébánián.
- Kedden este szentségimádást tartunk a templomban egyházközségünkért és házánkért.
- Adventben pénteken este 6-kor van szentsegimádás a templomban.
- Szerda reggelente fél 9-kor zsolozsmát imádkozunk a templomban.
- A templomi énekkar csütörtökönként 18 órakor próbál a plébánián. A gitáros kórus hétfőnként fél 8-kor tartja próbáit. Szeretettel várjuk az énekelni szeretőket.
- Fogadóórák időpontjai: hétfő:15–18.30; kedd, péntek: 16–17.30.
- Egyházi hozzájárulást csekken, illetve átutalással is lehet fizetni. A Biai Római Katolikus

Egyházközség számlaszáma: **11101002-75013774-36000001.**

- A Biai Szent Anna Karitatív Alapítvány számlaszáma: **10400463-50526774-83901001** (K&H Bank Zrt.).
- Az adventi triduum Etyeken lesz hétfőként az esti 6-os szentmisében

A karácsonyi miserend:

december 24.: du. 5 órakor pásztorjáték
Éjfélkor szentmise.

december 25.: 8-kor és 9.30-kor ünnepi szentmise (Herceghalomban 18 órakor)

december 26.: 9.30-kor szentmise

december 31.: 8-kor és 9.30-kor ünnepi szentmise

január 1.: 8-kor és 9.30-kor ünnepi szentmise (parancsolt ünnep)

január 6. (szombat!), vízkereszt: 8-kor és 9.30-kor ünnepi szentmise (parancsolt ünnep)

Készüljünk a szentmisére!

A szentmisék olvasmányai (Advent 3. vasárnapja – Urunk megkeresztelkedése)

	Olvasmány	Szentlecke	Evangélium
Dec. 17.	Iz 61,1-2a.10-11	1Tessz 5,16-24	Jn 1,6-8.19-28
Dec. 24.	2Sám 7,1-5.8b-11.16	Róm 16,25-27	Lk 1,26-38
Dec. 25.	Iz 52,7-10	Zsid 1,1-6	Jn 1,1-18
Dec. 26.	ApCsel 6,8-10; 7,54-59		Mt 10,17-22
Dec. 30.	Sir 3,3-7.14-17a vagy Ter 15,1-6;21,1-3	Kol 3,12-21 vagy Zsid 11,8.11-12.17-19	Lk 2,22-40
Jan. 1.	Szám 6, 22--27	Gal 4, 4-7	Lk 2, 16-21
Jan. 6.	Iz 60, 1-6	Ef 3, 2-3.a. 5-6	Mt 2, 1-12
Jan. 7.	Iz 42,1-4.6-7 vagy Iz 55,1-11	ApCsel 10,34-38 vagy 1Jn 5,1-9	Mk 1,7-11

Felölös kiadó: a Biai Egyházközség Képvisező-testülete
Szerkesztőbizottság: Géczy Árpád, dr. Kerkovits Gábor, Szalai Péter
www.biaikatolikus.hu • E-mail: biaiforras@gmail.com
Tördelés: Horváth Árpád • Sokszorosítás: Krónikás Bt.
Következő lapzárta: 2018. január 7.